

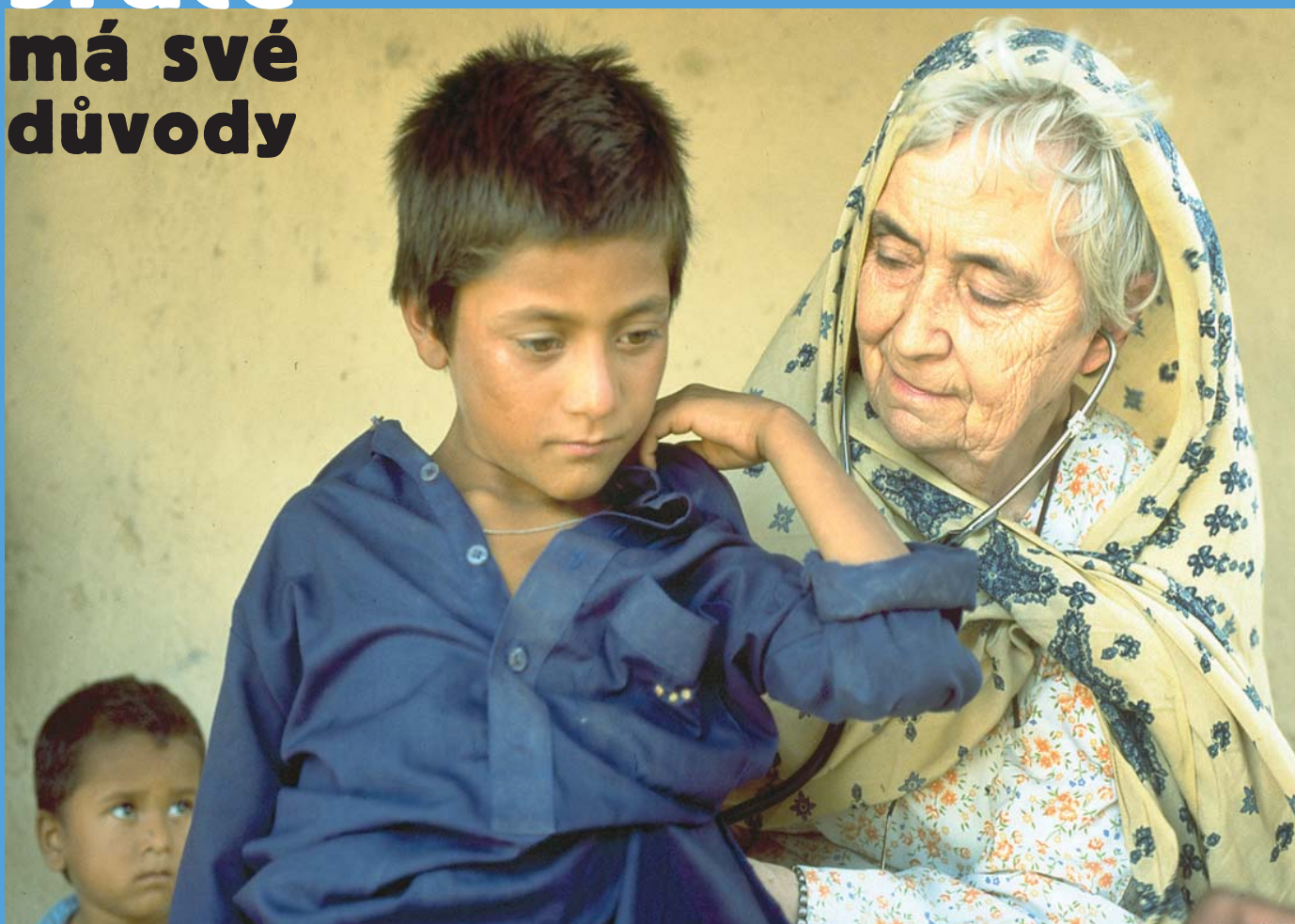
MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

2013/2

LIKVIDACE LEPRY-TB / Společenství pomocníků misijních leprosárií

Srdce má své důvody

Ruth Pfau, zdroj: DAHW

Milí čtenáři a čtenářky,
rád bych Vás pozdravil všechny jménem, ale rodina příznivců LL-TB je tak veliká (naštěstí!), že to není možné. Dostáváte do rukou letní číslo Misionáře malomocných, které je zaměřeno na přiblížení lidí, míst a činností, které různě po světě podporujeme. U nás máme léto, čas prázdnin a relaxace, ale je to i čas, kdy doznívají povodně a v jiných končinách světa řádí požáry a ubíjející sucha...

V oblasti léčby lepry a pomoci lidem s malomocenstvím jsou dvě ženy, které nelze přehlédnout.

... pokračování na další straně

PROSÍME, VYVĚSTE, PŮJČUJTE – DĚKUJEME! ■ www.likvidacelepry.cz

Srdce má své důvody

*pokračování
z předchozí strany*

Obě zasvětily svůj život Bohu, a toto zasvěcení dostalo konkrétní podobu službě těm nejméně šťastným. Ta první je i u nás dobře známá lékařka a řeholnice Dr. Ruth Pfau, která byla nedávno oceněna jako „Silent Hero“ (tichý hrdina), protože se již více než 50 let věnuje malomocným v Pákistánu. Nadpis tohoto čísla MM představuje její heslo a knihu, kterou napsala: Srdce má své důvody (Das Herz hat seine Gründe). To srdce znamenající lásku má i LL-TB ve svém znaku.

Bylo mnoho lidí, kteří se věnovali činnosti nebo se vydali do dálek, a jejich současníci je nechápali nebo dokonce odsuzovali. Kryštof Kolumbus byl pro mnohé také jen blázen, který se vydává na cestu bez konce ... až objevil Ameriku. A druhá žena, která je pojmem v oblasti pomoci těm nejméně šťastným, je blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty. Začínala tak, že osobně vycházela do města a ujímala se umírajících na ulici, kterých si nikdo nevšímal a pro nikoho nic neznamenali. Dnes vidíme, že její dílo pomohlo těm nejméně šťastným více než mnohé jiné programy. Matka Tereza nás povzbuzuje slovy: „Nečekej na nějakého vůdce; začni sám, od člověka k člověku“ (Do not wait for leaders; do it alone, person to person). I ona se nejdříve setkávala s nepochopením, když se vydala pečovat o umírající, a dnes její dílo pomáhá statisícům lidí po celém světě.

I vy naši přátelé a dobrodinci LL-TB se možná setkáváte s nepochopením, proč podporujete dílo, které je zaměřeno na tisíce kilometrů vzdálená místa. Lásku nezná hranic a společně vytváříme dílo lásky, které možná zůstane někomu nepochopitelné ...

Ruth Pfau a MALC

Většinu z vás není třeba dlouhého představování Dr. Ruth Pfau: tato výjimečná a neúnavná lékařka oslaví letos v září své 84 narozeniny. Do České republiky zavítala hned třikrát, naposledy tomu bylo v roce 2000 (tehdy jí také bylo věnováno číslo 1/2000 Misionáře malomocných). Dr. Ruth Pfau získala za svoji odbornou a při tom zcela nedoceněnou práci mnohá uznání, která přesto ukazují jen zlomek skutečné velikosti jejich činů. Obecně je možno říci, že ona je průkopníkem v léčení a likvidaci lepry v Pákistánu. Začínala před více než padesáti lety v Karáči a založila středisko MALC (Marie Adelaide Leprosy Centre). V roce 1979 se stala poradcem vlády v otázkách léčby lepry v zemi a v roce 1996 dokonce vrchní kontrolorkou (manage control of leprosy in country). V roce 2006 přepustila otežbu své práce svým nástupcům, přesto stále zůstává aktivním účastníkem v pakistánských leprosáriích. Dr. Pfau nachází uznání v celém světě, což dokazují i ocenění, která obdržela za svou práci i službu. V roce 2011 například obdržela od pákistánského prezidenta cenu „Nishan-i-Quaid-i-Azam“ a roce 2012 německou cenu Bambi spojenou s titulem „tichý hrdina“.

LL-TB má radost, že dílo Dr. Pfau existuje a pokračuje i s naším přispěním – za poslední tři roky bylo posláno do střediska MALC téměř 50 tis. euro (cca 1,3 milionu Kč).

Mbinga: Litembo a Ngehe

Před časem jsme vás informovali o nešťastném úmrtí Sr. Gabriely Winter, jejíž bohatá činnost při pomoci malomoc-

ným byla spojena s třemi místy rozprostírajícími se v Tanzánii – Mbinga, Litembo a Ngehe. Sestra Gabriela působila od roku 1978 v nemocnici v Litembu, postupně se stala koordinátorkou pro celý okres Mbinga, za který nesla zodpovědnost až do roku 2005. Toto území je na východní straně Malawského jezera a téměř na jeho břehu se nachází i jiné leprosárium – Ngehe.

Leprosárium Ngehe bylo založeno v roce 1929 Misionáři UMCA se zaměřením na podporu lidí nakažených leprou pro nejnižší část Tanzánie. V roce 1973 se toto středisko dostává pod správu státních úřadů, ale přesto zde byl zachován i vliv diecéze Ruvuma. Ngehe má 1670 obyvatel – osob vyléčených z lepry i momentálně 39 pacientů. V celém leprosáriu pracuje pouze šest osob, které pečují o nemocné a spolu se zdravými zajišťují provoz celého leprosária.

Díky Vaší pomoci jsme mohli za poslední dobu poslat do této oblasti léky za více než jeden milion korun.

MALC, přerozdělování léků

zdroj: DAHW

Dobrovolník Viliam v Indii

Viliam Staněk (26) je z Kroměříže, ale rodina pochází ze Slovenska. Maturitu složil na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a v roce 2012 absolvoval inženýrské studium geografie na Ostravské univerzitě. Nyní pomáhá jako dobrovolník LL-TB v indických nemocnicích v Phulpahari a Bhilaiaphari. Rád cestuje a je s lidmi, nejraději se ocitá na jednostopém velocipedu.

„proč to nezkusit?“

Co Tě vedlo k tomu, že ses rozhodl stát se dobrovolníkem? Měl jsem nějaké dílčí zkušenosti s dobrovolnictvím už z doby studia, takže jsem zhruba věděl, do čeho jdu. A protože mě ta samotná idea naplňuje, řekl jsem si proč to po škole nezkusit i na „plný úvazek“? Prostě jsem chtěl dělat něco víc, než jen svou práci vydělávat někomu cizímu peníze. To sice nepřímě dělám i dnes, protože v této branži je důležité brát v potaz udržitelnost, ale kromě toho je to i dobrý skutek. S odstupem času to hodnotím jako velmi správné rozhodnutí.

Čím jsou Indové nejvíce odlišní od českého člověka?

Myšlením a chováním. Například: Indové, pokud vidí, že se na ulici děje něco neobvyklého, mají tendenci vytvářet shluk pozorovatelů. Něčím neobvyklým může být to, že si na ulici zavazujete tkaničku nebo že, byť jenom na okamžik, pracujete někde venku mimo budovu. Nikdy nic neřeknou, nepřátají se, jenom mlčky pozorují. Typický Čech by to nikdy neudělal, protože by si ihned vysloužil nálepkou „čumil“. Mně to nijak nevadí, ale nemůžu si pomoci, připadá mi to dost legrační.

Jak jsi byl přijat místními?

Myslím, že bez problémů a vstřícně. Asi jsem pro místní trochu atrakce a občas jim připadá směšné, že dělám něco jinak. Třeba když u jídla používám obě ruce, což je u nás samozřejmost, zatímco tady je to z hygienických důvodů faux-pas. A platí to i opačně, takže mě zase fascinuje multifunkční použití obyčejné motyka, která se tu používá i jako lopata, rýč, motyka a sekera. To jsou ale běžné kulturní rozdíly.

Viliam vyučuje angličtinu v Phulpahari

Popiš nám prosím svůj běžný den. Běžný den v Indii začíná brzy ráno. Vstávám nejpozději v šest hodin, pak mám na starosti zdejší praktikanty, kteří každý den pracují dvě hodiny, aby si vydělali na své živobytí a stravu. Kolem osmi hodin ráno je snídaně, po níž mám výuku angličtiny. Pak se naplno rozbíhá práce v nemocnici a já mám konečně trochu klid. Připravuju si pod-

klady k hodinám, chodím na schůzky s lidmi z nemocnice, píšu deník a mám prostor na promýšlení, co zlepšit. V jednu hodinu jdu na oběd, po něm je siesta – většinou je tak nesnesitelné horko, že stejně nic jiného dělat nejde. V pět hodin odpoledne znova přicházejí studenti, takže trávím čas s nimi. Po večeri mám ještě prostor na elektronickou práci, kterou jsem přes den nestihl.

Dr. Rothschenk v nemocnici sv. Josefa, Phulpahari

V Phulpahari působili lékaři z Německa

V červnu a červenci 2013 se v našem nemocničním zařízení v Phulpahari postupně vystřídali dva němečtí lékaři. Přijeli k nám díky spolupráci zdejší nemocnice a organizace Senior Experten Service (SES), která do rozvojových zemí posílá odborníky z řad čerstvých penzistů, kteří již ukončili svou pracovní kariéru, avšak disponují cennými mnohaletými zkušenostmi. Nejprve k nám zavítal Dr. Hans Jakob Rothschenk, ortoped a traumatolog ze spolkové země Porýní-Falc, následně z Bavorska přijel i Dr. Friedrich Ullrich, který je stejně profesně zaměřen.

Oba lékaři u nás strávili přibližně tři týdny a svůj čas věnovali hlavně školení personálu a souvisejícímu sdílení zkušeností, kromě toho měli příležitost i ošetřovat zdejší pacienty a provádět operace. Ve volném čase pak poznávali okolí nemocnice a setkali se s představiteli místních komunit z řad církve i občanské společnosti. Za jejich práci děkujeme slovem i modlitbou.

Blog

„Viliam v Indii“

Na našich webových stránkách vznikl před časem blog Viliam v Indii. Tam náš dobrovolník Viliam zveřejňuje své zajímavé postřehy a rozhovory s lidmi, kteří za pomoci LL-TB pracují přímo v Indii. Značná část darů LL-TB připadne právě na provoz dvou nemocnic v Indii, které byly postaveny z prostředků Likvidace lepry (tedy LL-TB).

Jeden z rozhovorů se také uskutečnil v nemocnici sv. Josefa v Bhilai Pahari. Odpovědi nám ochotně poskytla paní učitelka Arpana Chanchal, která pracuje ve škole sv. Josefa v Bhilapahari u města Jamshedpur, v těsném sousedství stejnojmenné nemocnice. Škola sv. Josefa v Bhilapahari byla postavena díky podpoře LL-TB a v provozu je od září 2009.

Jak je „naše-vaše“ škola velká a kolik je v ní dětí?

Máme téměř 300 dětí v šesti třídách a společně se sestrou představenou je nás dohromady sedm učitelů. Samotná budova ale moc velká není, máme pouze šest tříd, jednu kancelář a k tomu samozřejmě společný kabinet.

Pokud počítám správně, vychází průměrně kolem 50 dětí do jedné třídy. To musí dát pořádnou práci je uhlídat, ne?

Počty dětí v jednotlivých třídách se trochu liší, ale platí, že kromě menší skupiny nejstarších dětí není v žádné ze tříd méně než 50 dětí. Hlavně kvůli tomu počtu je to poměrně dost náročné, a proto je důležité udržovat disciplínu. Snažíme se dětem vštěpovat,

aby byly poslušné a chodily do školy včas. Pro jejich lepší budoucnost je to velmi důležité.

V areálu nemocnice od konce roku 2012 funguje i nově otevřený domov pro sirotky Bambino. Učíte i děti z tohoto zařízení?

V Bambinu jsou děti z neúplných rodin, některým dětem dokonce nežije už ani jeden z rodičů. V takových podmínkách je v podstatě nemožné jim zajistit vzdělání. Bambino plní svoji funkci velmi dobře a momentál-

Arpana Chanchal, nemocnice sv. Josefa, Bhilai Pahari

ně k nám odsud dochází asi 20 dětí. Teď mají naopak oproti ostatním dětem výhodu v tom, že to do školy mají nejbližší ze všech.

Jak vypadá obyčejný den ve škole?

Denní program začíná už v 6 hodin ráno společnou mší v kapli. Té se účastní i děti z Bambina, zatímco ostatní děti přicházejí až v 7:30. Na prostranství před školou máme nástup, společně se modlíme a zpíváme národní hymnu. Poté následuje výuka až do 12 hodin, kdy je přestávka na oběd. Odpoledne mezi 15. a 17. hodinou máme společný doučovací kroužek, což je vlastně náhrada za plnění domácích úkolů. Děti mají příležitost se zeptat na to, čemu nerozumějí.

„Některým dětem nežije už ani jeden z rodičů...“

Které předměty děti vyučujete?

Máme 3 úrovně tříd podle věku, přičemž věkový rozptyl našich dětí se pohybuje od 3,5 roku u nejmladších až po nejstarší ve věku 8 let. Ti nejmladší se ústně učí angličtinu, hindštinu a matematiku. V druhém roce se ve studiu těchto předmětů pokračuje a přidává se i psaní, jemuž se děti začínají učit. Nejstarší děti získávají své znalosti i v dalších předmětech, kterými jsou přírodopis a počítače.

Škola, to nejsou jenom úkoly a povinnosti, ale i zábava a volný čas. Jaké možnosti mají děti v tomto směru?

Přímo vedle školy je hřiště. Pravidelně organizujeme různé soutěže, zrovna tento týden máme soutěž v angličtině, jindy se jedná o soutěž v kreslení nebo zpívání. Kromě toho hlavně v listopadu a prosinci, kdy je nejpříjemnější počasí, pořádáme výlety do okolí. *(redakčně kráceno)*

Poděkování In Memoriam

Pan Jan Studeník ze Zlína ustanovil v závěti dědicem své pozůstalosti společnost Likvidace lepry – TB na památku svého otce, který zemřel na tuberkulózu, a protože chtěl, aby za něj byla sloužena zádušní mše svatá. Ta byla odsloužena v kostele sv. Josefa v Praze, kde bude slouženo ještě Rekviem v den výročí úmrtí v sobotu 19. října. Na všechny dobrodince pamatujeme při pravidelné mši svaté ve středu od 17:00.

<http://www.likvidacelepry.cz/O-nas/Blog/>

**MISIONÁŘ
MALOMOCNÝCH**

Vydává: Likvidace lepry – TB,
Josefská 43/4, 118 00 Praha 1

Tel. 222 514 201, e-mail: LL@likvidacelepry.cz
Texty, redakce: Vojtěch Eliáš, Lubomír Hajas
grafika: Magdalena Martinovská

Misionář malomocných je vydáván jako periodická tiskovina se souhlasem Ministerstva kultury, ev. č. E6706.

KONTO LL-TB

Likvidace lepry – TB
Josefská 43/4,
118 00 Praha 1
č. účtu: u FIO banky
2400259272/2010

PROSÍME, VYVĚSTE, PŮJČUJTE – DĚKUJEME! ■ www.likvidacelepry.cz